

A Budapest-Budafoki Református Egyházközség

HÍRLEVELE

2015. Karácsony

2015 karácsonyára készülve

Eszembe jutott egy ifjúsági regény a hatvanas évekből. Mai szemmel gyerekes elképzelések voltak benne. A 2000-es évek elején játszódtott le és a 60-as évek eleji optimizmust tükrözte, mintegy az aranykor kezdetét gondolva az 50 évvel későbbi világba. Sok ilyen könyv, irodalom és társadalomtudományi elképzelés született abban az időben. Elsősorban a technika csodáira épült egy új típusú társadalom, ahol megszűnik a nyomor, a kizsákmányolás, a betegség, a környezetszennyezés, mindenki elegendő módon részesül a korlátlan javakból. Az idősebbek még emlékeznek ilyenfajta ideológiákra. Nem így lett. A nyomor sohasem látott méretűvé lett, a környezetszennyezés súlyos következményeit a bőrünkön érezzük, az évezred fordulójáról szóló optimista előrejelzések nem váltak be. A technológia talán már meg is volna, a világméretű konferencia mégsem rázott fel bennünket. Ehhez valami olyan egységes szemlélet, vezetés és célok kellenek, aminek jelenleg nyoma sincs a világban. Be kell látni, hogy az ember, noha látja és érti, hogy mi felé rohan a világ, mégsem képes arra, hogy felülmúlja önmagát. Nem képes a saját javára cselekedni, miközben könyvtárakat tölt meg a bajok feltárásával és a szükséges javaslatokkal.

Keresztyén embernek nem kell sokat törni a fejét azon, hogy ez hogy lehetséges. Elég, ha felüti a Római levél 7. részét, és elolvassa Pál ma is érvényes megállapításait: „Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok.” (Róma 7,19.) A keresztyén ember szembe néz azzal, hogy itt az a kerítés van felállítva, amit úgy nevezünk, hogy saját határaink. Az okát is érti: „Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem.” (7,20.)

A bűn manapság nem egy divatos fogalom, gyakran az egyházak is igyekeznek más szavakkal behelyettesíteni (enyhítendő a szavak valódi súlyát). Ráadásul a bűnös emberről beszélünk. A bűn nem tőlem független szerencsétlenség, ami időnként

véletlenül megtalál, hanem bennem van, és kényszerít, mint egy rabot arra, amit nem akarok. Tehetetlenül szemlélem a bűn önemésztő tendenciáját saját magamban.

Ádvent azonban nem csak arról szól, hogy kis időre kilépünk a robot világából az ajándékozás világába, hanem arról, hogy Istennek terve van a világgal annak önpusztító belső programja ellenére. Ez a program egy személyhez kötődik, akinek az érkezésére és csodáira, tanítására és vezetésére várunk. Nem arról van szó, hogy ne tudnánk, hogy az Úr Jézus Krisztusról van szó, azt is tudjuk, hogy Őbenne nem tudott hatalmat venni az a „másik törvény”, amely minden jó akaratot az ellenkezőjére forgat, hanem azt várjuk, hogy az ő uralma bennünk is teljességre jusson. Ne csak futurisztikus vágyalom legyen, hanem olyan prófécia, amelyik beteljesedik karácsonykor: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének.” (Ézsaiás 9.) A róla szóló prófécia személyes és közösségi üzenetek egyszerre. Igyekszem nyitottá lenni az érkező Úrra, meghallva a csak nekem szóló személyes üzenetét. Ez ádvent és karácsony igazi nagy titka: megajándékozott leszek a Lélek törvényével. Ez erősebb lesz bennem a bűn törvényénél. Ez tesz képessé arra is, hogy meghalljam az összehívó trombita hangját: nem magányos hős vagyok, hanem testvéri közösségben végzem a nem hiába való szolgálatot az Úrban. Minden pesszimista jóslat ellenére tudom: „Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége...” (Ézs. 9,7.).

Így álljunk meg az ünnepekben és induljunk tovább a következő esztendőben.

Nagy Péter

Az „Összegyűjtés Éve” felől a „Szabadulás Éve” felé (gondnoki beszámoló)

Zsid. 3, 7-8 „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket ...”

Éppen egy újabb összegyűlékezésről - iskolánk karácsonyi koncertjéről - érkeztem haza és most már halaszthatatlanná vált idei utolsó beszámolóim megírása. Az idei őszön is sokszor gyűltünk össze kisebb-nagyobb közösségben. Megemlékeztünk az 56-os forradalomról és szabadságharcról, melynek egyik budafoki mártírja dr. Takács Pál, gyűlékeztünk presbitere, a Nemzeti Bizottság élére közbizalommal választott orvos volt. Presbitériumunk a Péter Pál utca és Környéke Polgári Körrel és a kerületi Keresztény Értelmiségiek Szövetségével együtt kezdeményezte, hogy a lakóháza helyén kialakult kis teret róla nevezzék el. Reméljük, hogy a forradalom 60. évfordulóján eljutunk a szabadulás olyan fokára, hogy közösségünk szabadságáért hosszú börtönt és teljes vagyonteljesztést vállaló testvérünkről méltón megemlékezik kerületünk

közössége. A szünetidőben szánunk egy kis időt arra, hogy számba vegyünk azokat, akik szűkebb és tágabb környezetünkben Krisztus hiteles tanúi voltak és akiket ma is annak tarthatunk. Tanulhatunk tőlük, hogy miről és mire szabaduljunk az új évben.

Október 25-én ismét voltak olyan testvéreink, akik 50 éve vagy még régebben tettek konfirmációi fogadalmat és azt most újítták meg. Az azzal a nappal kezdődő héten tekinthettük meg a sokunk számára hiteles példát mutató Márton Áron erdélyi római katolikus püspökről szóló filmet is. A hét végén a reformáció ünnepét szokás szerint evangélikus testvéreinkkel együtt ünnepeltük meg. 2016-ban tavasszal terveztük egy közös reformációs hetet a 2017-es 500 éves évfordulóra való felkészülésként.

November 14-én egyrészt a templom-takarítás parti II. fordulóján kellett helytállni, másrészt a kerület minden iskoláját felölelő SULI-VÁR rendezvény volt a Klauzál művelődési központban. Ott sok érdeklődő kereste fel iskolánk bemutatóját. Elkezdtek a honlapról is letölthető jelentkezési lapok leadását. Kérjük a testvéreket, hogy mihamarabb kérjék a lelkesi ajánlást és adják le jelentkezésüket az óvodába is. Aznap este iskolánk alapítványa szervezett hagyományteremtő szándékkal bált a Szelmann Házban. Köszönjük a szervezők és a fellépők odaszánását.

November 28-án ismét zsúfolásig megtelt a gyülekezeti terem az adventi koszorú készítésén szorgoskodókkal Rideg Erika főszerző ismételt és kedves hívására. Másnap pedig ismét felállítottuk a nagy háttérképet, Bodnár Tímea alkotását, hogy az adventi gyermekmúsor méltó keretet kapjon. Hálával tartozunk az alkalmak szervezőinek – a hitoktatók és segítők közreműködésének.

Az idei Összegyűjtés Évében, 25 éves testvérgyülekezeti kapcsolatunk keretében májusban mi látogattunk Mezőpanitra, októberben pedig mi láttuk őket vendégül Berekfürdőn. Ott tudtuk meg, hogy nyáron megrepedt a nagy harangjuk. Az összegyűjtést ők gyorsan végezték, mert november végére már el is készült az új, a réginél nagyobb, 450kg-os harang. Az ünnepi felszentelésre december 11-13. között gyülekezetünk hét fős küldöttsége is kiutazott. A méltó körülményekhez egy himzett nemzeti lobogó átadásával járultunk hozzá. A vasárnapi ünnepi istentiszteleten Kató Béla, erdélyi püspök szolgált igehirdetéssel. Gyülekezetünk nevében Nagy Péter lelkész mondott köszöntőt. A hosszú útra Szalontay Károly presbiter testvérünk hozta és vezette a kisbuszt, akinek mindannyian köszönettel tartozunk.

A *zoltáros istentisztelet* (vespera) rendszerint úrvacsorai előkészítőként is szolgál. A következő alkalom az újévben január 2-án lesz. Köszönjük Papp Anette és csapata szolgálatát. Kérem a testvéreket, hogy éljenek ezzel a lehetőséggel, amit kerületünk Önkormányzata is támogat.

Köszönöm gyülekezetünk tagjainak imádkozó támogatását vezető lelkészünk egészségéért, új munkatársaink szolgálatáért és egész közösségünk, hazánk javára. Hálás vagyok azért, hogy az elmúlt évben is, sok nehézség, konfliktus ellenére épülni tudtak intézményeink és egész közösségünk is.

Adventi ajándéknak tekintem, hogy a presbitérium döntése alapján foglaló kifizetésével a mai napon az Önkormányzattal szerződést kötöttünk a gimnáziumunknak remélhetőleg helyet adó telek megvásárlására. Kérem a testvéreket, hogy imádságukkal és ki-ki saját egyéb lehetőségei szerint támogassa ennek a közös álomnak a megvalósulását.

Egyházunk gazdasági törvénye szerint az **egyházfenntartási járulék** (nem adó!) ajánlott minimál összege a jövedelem 1%-a. Köszönjük, hogy a testvérek anyagilag is hordozzák gyülekezetünket. Továbbra is kérjük, hogy ki-ki lehetőségeihez mérten, havi rendszerességgel vállalja az anyagiakban megnyilvánuló hálaáldozatot. Ennek köszönhetően gyülekezetünk gazdálkodása stabil.

Külön ki szeretném emelni a Bodnár Tímea, Csűrös András és Kökény Gergely testvéreink alkotta pályázatíró- és bonyolító csapatot, akik mind a gyülekezet, mind az alapítványunk szolgálatát nagyban segítik.

Várjuk a testvérek adományait, hogy *a templom külső megújítása* és rendbetétele folytatódhasson. Egyházmegyénk és az önkormányzat támogatásával a **templom külső homlokzatának felújításában** ismét előreléptünk. Közben kiderült, hogy a bádogzás is alapos felújításra szorul. Megbízható bádogos szakembert továbbra is keresünk. Aki tud ilyet ajánlani, jelezze Fehér István presbiternek vagy nekem.

Hívom a testvéreket az *intézményeinkért tartott imaközösségre* is. (Ennek időpontja minden hónap harmadik vasárnapján istentisztelet előtt fél tíz, toronyszoba)

Köszönöm intézményeink és gyülekezetünk minden munkatársának odaszánását és szolgálatát. Sokszor depressziós világunkban kiváltságos szolgálatunk az Örömhír megosztása. Ez nemcsak a lelkészek és a hitoktatók feladata. A Karácsony üzenete a mai Igével a hétköznapokra is szól:

Zsid, 3, 13 „... buzdítsátok egymást minden egyes napon ...”

Budafok, 2015. december 17.

Áldás! Békesség!

Németh Géza gondnok

Ajándékozási levél

Hálás szívvel és nagy szeretettel adom át karácsonyra szánt ajándékomat Nagy Péter lelkipásztor Úrnak és a Gyülekezetnek.

A templomi garnitúrát rábaközi himzéssel készítettem. Azért választottam ezt a mintát, mert nagyon megfogott a kazettás szerkezete, amely a református templomok jellegzetessége és a mintán használt színek. Számomra a sárga a nap sugarát és a Betlehemi csillag fényét jelképezi.

Néhány gondolatban bemutatom Magyarország ezen tájának népművészetét.

A Rábaköz a Kisalföld azon területe, ahol a Rába, a Répce, és a Marcal folyók a Mosoni Dunába ömlenek. Már a XVIII. - XIX. században a párnavégeket és lepedőszéleket himzéssel díszítették. Szőr- pamut felhasználásával, melyet növényi festékekkel színeztek. Piros kék, ritkán fekete színűek, de gyakran használják az őszi erdő színeit.

A rábaközi himzés jellemző motívumai: Kazettás szerkezet, az életfa motívum. A korszóból, vázából, kosárból vagy szívből kinövő nagy virágcsokrok - mindig szimmetrikus elrendezésűek.

Házivászonra, gyapjúval, pamuttal készültek, ezért a minták elnagyolódtak ugyan, de megtartották eredeti csokros, indás motívumukat. Középen az életfa, két oldalán a virágok, állat és madár alakok, alsó szegélye pedig hullámindás.

Fogadják olyan szeretettel, amivel én ezt készítettem.

Solú Deo Glória

Barber Jánosné Elvira

KERESZT KÉRDÉSEK

Kereszt-kérdések címmel januártól „felfedező sorozat” indul gyülekezetünkben, amelyben a keresztyén hit alapjaival foglalkozunk.

Márk evangéliuma alapján három fő kérdéscsoportot járunk körbe:

Kicsoda Jézus?

Miért jött?

Mit vár azoktól, akik Őt követni akarják?

A „Kereszt-kérdések” sorozatot Londonban alkották meg, azzal a szándékkal, hogy a mai ember számára segítséget nyújtson a Jézus Krisztusban megjelent evangélium megismerésére, esetleg a régebbi, vagy nem egészen pontos ismeretek felfrissítésére és kiegészítésére.

Minden érdeklődőnek ajánljuk, de különösen is hívjuk a régebben konfirmáltakat, párokat vagy gyermekes családokat, a hittanos gyerekek szüleit. Azokat is szívesen fogadjuk, akik még nem jártak gyülekezetünkben.

A Kereszt-kérdések szeretné oldott légkörben, közvetlen módon bemutatni Jézust azoknak is, akik először találkoznak Vele. **A sorozat biztos alappal elindít azon az úton, hogy megismerd Istent Fiában: Jézus Krisztusban és meghallad hangját.**

Semmiféle előzetes tudást nem vár el a sorozat résztvevőktől, illetve a sorozaton való részvétel nem jár semmilyen kötelezettséggel, részvételi díjat sem kérünk.

Mit csinálunk egy ilyen alkalmon?

- egy könnyű vacsora mellett **beszélgetünk**
- egy röpké előadást **hallgatunk**
- az olvasottak alapján **megbeszéljük** a felmerülő kérdéseket

Mikor és hol?

2016. január 19. 18.00-20.00 (keddenként, 10 hét), a gyülekezeti teremben.

Mi kell hozzá?

- **étvágy** egy kis harapnivalóra, a társaságra és az igazságra
- **aktivitás** a beszélgetéshez, őszinteség és nyitottság
- **elkötelezettség**, hogy részt veszünk a 10 alkalmon és egy hétvégén

Gyermekfelügyeletet biztosítunk!

A sorozattal kapcsolatos további tájékozódásra lehetőség van a <http://kereszt-kerdesek.hu/sorozatok/felnott-valtozat/> c. honlapon.

Lakatos Enikő és gyülekezetünk Kereszt-kérdések önkéntes szervezői

Egy jubileumi találkozó margójára!

*„.....Mint nyugtalan madár az ágakon,
Helyről-helyre röpköd gondolatom,
Szedegeti a sok szép emléket,
Mint a méh a virágról a mézet;.....”*

Petőfi Sándor: Szülőföldemen

Hazaérkezve egy élménydús hétvége után hírtelen Petőfi Sándor versidézte jutott eszembe, hisz a 25 év alatt rengeteg emlék halmozódott fel mindnyájunkban, amelyek talán nem is kerülhettek mind felszínre a három nap alatt. Nagyon rövid idő állt rendelkezésünkre a jubileumi találkozó eseményeinek a feldolgozására. Szinte lehetetlen, de megpróbáljuk feleleveníteni, újra átélni azt a csodálatos hétvégét, amelyet a budafoki testvérgyülekezet lelkes tagjaival töltöttünk együtt, a berekfürdői MEGBÉKÉLÉS HÁZÁBAN.

Testvérgyülekezetünk néhány tagjával nagyon régi ismerősök, barátok vagyunk, akikkel számos emléket eleveníthettünk fel egyházi, iskolai tevékenységeink területén. Az újabb ismerősökkel pedig ugyanolyan természetességgel, szorongás nélkül társaloghattunk, mint a régiekkel. A szép emlékek és az új élmények harmonikusan ötvöződtek, melyek által kialakult bennünk, egy lelkiekben és szellemiekben gazdag élő kapcsolat képe. A budafoki gyülekezet ismét jelesre vizsgázott, mert felejtethetetlen fogadtatásban, vendégszeretetben részesített minket, mezőpanitiakat. Úgy éreztük magunkat a társaságukban, mintha minden nap együtt lennénk. A közös áhítatok, éneklések, asztalülések fenséges hangulatban zajlottak, igazi vendégségben éreztük magunkat. Már maga az együttlétni színhelye, az épület, a berendezés, a díszítő elemek békességet, szeretetet sugároztak felénk. A gazdag tartalommal kitöltött napok megerősítettek hitben, reménységben és erőt adtak a mindennapi gondjaink elviseléséhez. Testi-lelki megújulást jelentettek a berekfürdői strandon töltött vidám órák, a kötetlen beszélgetések, valamint a dalos-táncos összerázó alkalom is.

Páratlan látványt nyújtott a poroszlói ÖKO-CENTRUM, amely által sikerült megismerkednünk Magyarország gazdag vízi élővilágával. Megcsodálhattuk a megcsonkított, de mégis oly gyönyörű anyaországunk egyik legfontosabb Nemzeti Parkját, a Hortobágyot. Esős, ködös időben is gyönyörűség volt látni az elénk táruló Rónaságot, melyet többnyire népdalainkból és verseinkből ismertünk eddig. Megrázó élményt jelentett számunkra a hortobágyi ökomenikus templomban elhangzott történelmi előadás, a megemlékezés, a koszorúzás.

Debrecen, a Habsburg-trónfosztás színhelye, a Kálvinista Róma, ahol oly féltve őrzik a reformátusság szimbólumait, fokozta bennünk az egyházunkhoz való ragaszkodást. Bár többször is voltunk itt, ez alkalommal olyan nevezetességeit ismerhettük meg a városnak, ahova még eddig nem jutottunk el, mint a kereszthajós Nagytemplom tornyai, a Teológiai Múzeum, Liceumfa stb.

A Nagytemplomban elhangzott igehirdetés alapigéje (1Kor.10,23-24) megerősítette bennünk azt az érzést, hogy a budafoki gyülekezet tagjai azt keresik, ami nekünk használ, ami minket épít, és ami a javunkat szolgálja.

A Nagyerdei Stadion melletti búcsúzkodás számunkra nem az elvállást, hanem az együvé tartozást, az együttérzést, a jövőbeni közös építkezést jelentette.

A három nap tartalmi gazdagságát emelte a felszabadult, a stresszmentes társalgás, valamint az, hogy a hitbeli elmélyülések szervesen épültek be a jó hangulatú jubileumi együttlétniünkbe. Csodálatos volt megtapasztalni a gyermekes családok esetében a felnőttek és a gyerekek közötti harmóniát, az idős mozgáskorlátozott néniire való odafigyelést, az egy gyülekezetté való összekovácsolódást.

Illesse köszönet és hála a Jubileumi találkozás megálmodóit, kivitelezőit és támogatóit. Annak reményében, hogy lesz még számos „újratalálkozás” szeretettel gondolunk vissza ennek a találkozóknak minden mozzanatára és az összes résztvevőjére.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy részt vehettünk ennek a testvérkapcsolatnak az építésében, fenntartásában és gyarapításában.

A mezőpaniti református gyülekezet tagjainak nevében **Deák Júlia és János**

Táborozni voltunk

Pilismarót, 2015

Október 23-án, pénteken, Lázár Csenge és Szász Lajos vezetésével elindultunk ifi-táborba, miután Budapest szinte összes fellelhető tömegközlekedési eszközét igénybe vettük végre megérkeztünk az Újpesti állomásra, ahonnan jól bevált, hosszú, sárga „buszokkal észak felé vettük az irányt, egyenesen a Duna-kanyar szívébe, a Pilis-hegységbe....

A hosszú út fáradalmait a mindig változatos és örökké gyönyörű Duna kéklő szalagja mellett egymás társasága is feledtette. Semmi sem hozza jobban össze az

embereket, mint egy pár óras zötykölődés a sokat kritizált, mégis példásan helytálló „volánbuszokkal”! Azt hiszem, remekül megalapoztuk a jó hangulatot.

Megérkeztünk talán a legszembetűnőbb dolog a csend és a béke volt, ami Pilismaróton fogadott. Ezt a fajta idillt persze „fiatalos lendületünk” hamar vidám társalgásba fojtotta. Szállásunk elfoglalása után (bár a többség fejében a kimaradt étkezés gondolata járt) részt vettünk az áhítaton, és később a sok-sok „teambuilding-játékon”, melyek a programot színesítették.

Este, vacsora előtt rövid túrára indultunk, hogy felkeressük a Nagy Folyót, és bár a rövid séta a késő estébe fordult, s a csapat bátortalanabb (vagy éhesebb - ki tudja?) fele hazaindult vacsorát készíteni. De az elszántabb csapat szó szerint árkon-bokron át eljutott a Duna partra, és jó néhány csodás esti kép elkészítése után visszaindult.

Az ikonikussá lett péntek estét egy jó kis film, a „God’s not Dead” (Isten nem halott) című alkotás zárta, és bár a programfüzet korai takarodót írt elő, a beszélgetés (ami néha parázs teológiai vitába csapott át) már vasárnap végződött... Az eszmecsere után pedig testileg fáradtan, de szellemileg és lelkileg feltöltődve tértünk nyugovóra.

A másnap kissé nyugodtabban telt, és a problémák nagy részét már nem az éjszakai tájékozódás, hanem az ebéd elkészítése jelentette. A sok jól szervezett program közül személyes kedvencem az éneklés volt. Remek volt ebben a csodás környezetben és ennyi remek ember között dalba önteni hitünket. Lelkes amatőr színvonalunkat pedig emelte a gitáros kíséret.

Szombaton ebéd után Lajosnak sajnos haza kellett térnie, így ő már nem vehetett részt a (nappali) túrán, amit mindannyian sajnáltunk, de ezzel együtt is egy remek kis sétán vettünk részt, a festővászonra kívánczoló őszi erdőben. Este pedig még egy kis vetítésre is sort kerítettünk az imaközösség után és a képek segítségével egészen Jeruzsálemig kalandoztunk.

Ezúttal, okulva az előző estéből, korábban mentünk aludni, hiszen másnap már a búcsú gondolatával kellett megbarátkoznunk. A kiadós vasárnap reggelit követően (kis unszolás után) példás rendet és tisztaságot hagytunk hátra a Pilismaróti Református Közösségi Házban. Szerencsére mielőtt felültünk a menetrend szerinti buszjára volt időnk a legfontosabbakra; elbúcsúztunk Pilismaróttól, egymástól, és persze Szabolcs barátom 1.23 gigawattos csoda-Trabantjától. Végül, a közös ima után egy csoportkép is készült rólunk, megörökítve minket az elkövetkezőknek, akik remélhetőleg hasonló lendülettel és lelkesedéssel állnak majd hozzá, akár csak mi. A közösség élménye minden szinten csodás volt. Az eltelt pár nap távlatából visszatekintve szerintem bátrán állíthatom, hogy az egész őszi szünetem e részét élveztem legjobban. A tábor végén mindannyian közelebb éreztük magunkat nem csak az élő Istenhez, de egymáshoz is. Összességében: régen volt részem ilyen felemelő érzésben.

Aszódi Előd

Ötödik ifi hétvégénk több szempontból is rendhagyóan kezdődött. Csenge ifijéhez csatlakozhattunk és a lehetőséggel a kései megkeresés ellenére éltünk is. Jó hangulatú activityvel telt el a buszozás villámgyorsan. Letelepeltünk, majd dicsőítés és áhítat következett. Esti sétához indultunk, de a Dunához végül csak a fél társaság jutott el, a másik öt fiatal visszaballagott a Timóteus házba és finom palacsintát sütött vacsorára. A nap a God is not című film megtekintésével és megvitatásával zárult.

Másnap folytattuk a vetélkedést is. Verset írtunk az ifit bemutató. Voltak bibliai kérdések, zoltárok modern feldolgozása. A legnagyobb derűtséget a szoborcsoportok elkészítése okozta egy-egy népszerű sorozat kiragadott képére. Ebédre chilis babot ettünk, majd rövid pihenő után kirándulni indultunk. Kilátópontra nem tudtunk eljutni, de csináltunk több csoportképet és szép gombákat találtunk az avarban. A napot ezúttal társas parti zárta, először dixitet, majd rikikit játszottunk.

Vasárnap az igei rész a tékozló fiú történetével zárult. Összepakoltunk és kitakarítottuk a házat. Ebédre paradicsomos krumplit ettünk, majd hazafele indultunk.

Szabó Máté

Őszi cserkész hétvége, Tata

2015.11.06-08.

Nehezen tudtam szabaddá tenni a hétvégémet, munkahelyi akcióról kellett valahogy elkéredzkednem. A találkozót ugyan lekéstem, de a vonatindulás miatt mégis tudtam a csapathoz csatlakozni. Szállásunkat a tatai kapucinus templomba szervezte Huszár Kata. A lepakolás után városi vetélkedőre indultunk. Külön ment a lány raj a kósza korosztályú fiúk, valamint az újonc Farkas őr, akiket én istápolhattam ezen a programon. Nagy élmény volt a város nevezetességeit ködös éjszakán körbejárni.

Másnap a program levezetése komoly szervezési vénát igényelt. A társaság fele a konyhában teljesített ételkészítő, vagy mosogató szolgálatot. Erre folyamatosan szükség volt, mert az edényzetet nem ránk szabták. A többi őr számára ott volt a múzeum, a fürdő, a tóparti kávézók. Mi délelőtt néztünk szét a lefolyóban lévő tó partján. Az érkező Nyerges Ádámot is begyűjtöttük és egészen a Kálvária dombig kalandoztunk. Este aztán a hagymaleves és rablóló készítésében vitézkedhettünk. Aztán találkozó volt a helyi csapattal, révén közös hadijátékunk történt a vár udvarában.

Másnap rendbe hoztuk a szállást, majd az Óvárosba meneteltünk. A Csillagpontról már ismert úrvacsorázató lelkész prédikációját hallhattuk. Korán érkeztünk Budafokra.

Szabó Máté

A 2015-ös év tervezett programjai

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy az alábbi programokban lehetnek változások!

Ezért kérjük, hogy kísérik figyelemmel az istentiszteletek után elhangzó hirdetéseket, vagy tájékozódjanak a gyülekezet honlapján, vagy érdeklődjenek a lelkeszi iroda telefonszámán.

20. vasárnap	09:30	Imaközösség
24. csütörtök	15:00	Gyermekkarácsony
	23:00	Éjféle Áhitat
25. péntek	10:00	Úrvacsorás istentisztelet
26. szombat	10:00	Úrvacsorás istentisztelet
31., csütörtök	18.00	Évzáró istentisztelet
	23.45	Évzáró úrvacsora

2016. január

1. péntek	10:00	Újévi istentisztelet
2. szombat	18:00	Vespera
3. vasárnap	10:00	Úrvacsorás istentisztelet
5. kedd	19:00	Presbiteri gyűlés

Az iratterjesztésben kapható
a **2016-os Bibliaolvasó kalauz,**

Kálvin Kalendárium, naptárak.

Ajándékozáshoz ajánljuk

a felnőtt és gyermekkönyvek széles választékát,
bibliákat, énekes könyveket, cd-eket és dvd-eket.

Rendszeres gyülekezeti alkalmak

Vasárnap:

10.00	Istentisztelet, minden hónap első vasárnapján úrvacsora, minden hónap második vasárnapján szeretetvendégség
16.00	Ifjúsági óra

Hétfő

18.00	Énekkar
-------	---------

Kedd

18.00	Bibliaóra
20.00	Gyülekezeti foci (iskolában)

Szerda

9.30	Baba-mama kör
10.00	Bibliaóra nyugdíjasoknak
18.00	Bibliakör a vasárnapi ige körül

Csütörtök

8.00	Bibliaóra
18.30	Gyülekezeti foci (BMTE)

Péntek

19.30	Ádám kör (kéthetente)
-------	-----------------------

Szombat

10.30	Hittan
18.00	Vespera (minden hónap első szombatján)

Budapest-Budafoki Református Egyházközség
1221 Budapest, Demjén István u. 2.

Telefon: 229 22 78

E-levél: reformatus@bfok.t-online.hu

Lelkipásztor: Nagy Péter

Iskolalelkész: Csűrös András

Beosztott lelkészek: Lakatos Enikő, Papp-Tóth Viola és Csűrös-Varga Vanda

Gondnok: Németh Géza

Diakónus: Fraskóné Hatos Kata

Hitoktatók : Ábrahám Angéla, Siposné Váradai Judit,

Pajzsné Lévai Réka, Vigné Papp Ibolya

Honlapunk: <http://www.bfokref.zsoltar.hu>

„Református gyermekprogram a megújuló Stáció lépcsőn”

***„A Stáció lépcső és a budafoki kálvária és környezete
rehabilitációs jellegű megújítása” c. projekt keretében
megvalósult hittanóra beszámolója***

A Budapest-Budafoki Református Egyházközség örömmel vett részt, abban a munkában, amely a kerületi vezetés döntésének alapján megújuló Stáció lépcsőt és környezetét a kerületben élő családok számára bemutatja, illetve használatba adja. A helyi református gyülekezet mindig szívesen él a lehetőséggel, hogy a kerületben élők között munkálkodva a keresztyén értékeket képviselje és hirdesse. A Stáció lépcső Krisztus szenvedésére és kereszthalálára emlékeztet,

amely központi helyet foglal el az egyházközség fenntartásában működő Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskola lelki nevelési programjában is.

Rendhagyó hittanóránk, a Kápolna előtti lépcsőkön kezdődött.

Leültettük a gyermekeket, a 2/D és a 3/B osztály tanulóit, és bemutattam néhány mondatban a Kápolnát, mely 1762-től a hívek jóvoltából, a promontori hegyoldal díszé, a Stáció lépcső (=hegyre felvezető lépcső, Jézus szenvedéstörténetének végigjárására, átélésére) kiindulópontja. A 14 stáció innen indul, a Kálvária-hegy tetejére, (ismertettük, hogy a Kálvária, más néven Koponyák helye volt) Krisztus és a két lator keresztjeivel. Előttük Szűz Mária, Mária Magdolna és Keresztelő János szobrai álltak eredetileg, sajnos a vihar miatt mi leginkább a keresztet láthattuk. Felhívtuk a gyerekek figyelmét, a 250 éves Juharfára, a Kápolna előtt, ami meglepő volt számukra, érdeklődéssel tapogatták, simogatták. Énekeltünk közösen, majd kreatív foglalkoztatásként, színes papírokból keresztet hajtogattunk, és egy szép versikét tanultunk. Ezután elővettem kollégáimmal Krisztus szenvedés történetének állomásait jelképező tárgyakat, és bemutattuk Urunk elárulásától, keresztre feszítéséig röviden az eseményeket, kézzel kézre adva a gyerekeknek pl. töviskoszorú, 30 ezüstpénz (aprópénz), kalapács, szögek, korbács, nádszál, INRI tábla stb.

Lassan elindultunk a lépcsőkön felfelé, meg-megállva a csoporttal egy-egy Stáció előtt, egy jelentkező gyermek felolvasását hallgatva, idézettel, a Bibliából, az adott jelenetről. „Betegségeinket Ő hordozta, s fájdalmainkat Ő viselte...”Ézsaiás 53,4. majd tovább haladva visszakérdeztem, az előzményekre. Pl. hányszor esett el Jézus a kereszt súlya alatt, kikkel találkozott keresztségét cipelve stb. A gyermekekben

részvétet, sajnálatot és tiszteletet váltott ki Jézus értük is való szenvedése. Az iskolai hittanórához képest most „élőben”, átérezni, tárgyakat megfogni, fáradó lábaikkal lépcsőzni, Jézusról hallani sokkal mélyebb lelkiiséget eredményezett, jobban „megérintett” mindannyiunkat.

A Kálvária-hegyre felérve, a keresztek közelében megálltunk, elcsendesedtünk, és pár másodpercig kezeinket összekulcsolva szereteteinkért imádkoztunk. A gyönyörű napsütéses időben, Krisztus keresztje alatt síri csendben, nyugalomban, békességben volt részünk. A Megváltás örömhírét tapasztalhattuk meg.

A keresztút átélésének élményével a szívünkben, térhettünk vissza a buszba, majd iskolánkba a gyerekekkel, kísérő tanárokkal, hálát adva ezért a szép alkalomért!

Ábrahám Angéla megbízott hitoktató-vallás tanár
(A fenti cikk megjelent az iskola Rózsahír című folyóiratában)

Krízisalap

Református iskolánkban évek óta segítünk rászoruló családokon, gyermekeken. Nagy öröm volt megtapasztalni, hogy az iskola egyházivá válása előtt is jelen volt az anyagi megsegítés. A 2015/2016. tanév elején mégis azt határoztuk el, hogy létrehozunk egy olyan alapot, amiből rendszeresen tudjuk majd segíteni a krízisben lévőket.

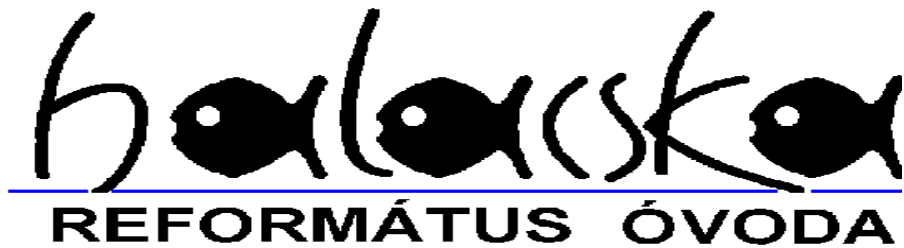
A szeptember 6-i befogadó istentiszteleten a perselypénzt ennek a Krízisalapnak a megalapozására szántuk. Hála legyen Istennek, az első

gyermek szülei, nagyszülei komolyan vették felhívásunkat és egy jelentős összeggel sikerült elkezdeni a munkát. Ehhez adtuk hozzá az októberi ajtónyitó iskolás istentisztelet perselypénzét. Az iskolavezetőség is csatlakozott a krízisben lévők megsegítéséhez, és az iskola minden perselybe dobott forintot egy másikkal egészített ki.

A tantestület létrehozta a Krízisalap Tanácsot, melynek tagjai lettek Ladányiné Sütő Tünde, Keczán Anikó, Horváthné Tóth Gabriella, Szautner Krisztina és Csűrös András. A kis bizottságunk dönt a támogatandó személyekről, összegről. Elsősorban olyan családokon, gyerekeken, pedagógusokon kívánunk segíteni, akiket egy hirtelen jött probléma sújt (krízis). Másodsorban támogatni szeretnénk az állandósult problémával, anyagi nehézséggel rendelkezőket is. A tanárokat arra kértük, hogy bármilyen nehézséget tapasztalnak, azonnal jelezzék valamelyikünknek. A Krízisalap Tanács tagjai pedig gyorsan döntenek egy-egy esetről és így azon-nyomban tudunk segíteni a rászorulóknak. Ez egy hatalmas lehetőség, mert nem kell bürokratikus útvesztőkön átjutni, jó esetben nem is kell a családnak kérnie – hanem mi megyünk oda hozzájuk. Segítségünkre van a rászorulók megsegítésében a Reformator Culina Kft. is.

A diakóniánk mégsem merül ki ennyiben. Ez a Krízisalap egy új színfoltja iskolánkban, de a meglévő segítségnyújtás továbbra is működik, főleg Karácsony közeledtével. Mindezekért Istennek legyen hála!

Csűrös András

Anya-lánya duett

Minden 2001-ben kezdődött egy szép nyári napon. Csellótanárként dolgoztam Visken és a nehéz körülmények miatt felköltöztem Budapestre. Egy digitális nyomdában kaptam munkalehetőséget, ahol megismerkedtem Gergővel. 1 év ismeretség után kapcsolatunk szorosabb lett. Én Budafokra költöztem. Hamarosan egybe keltünk a Budafoki Református templomban Nagy Péter tiszteletes áldásával. Ezután megszületett Matyi és nem sokkal utána Flóra. Elérve az ovis korhatárt, számunkra nem volt kérdés, hogy a Halacska óvodát válasszuk a gyerekeink részére. Az óvoda egy csodálatos alapot biztosított a kicsiknek. Természetes volt számukra a mindennapi ima, hisz ebben nevelkedtek az oviban és itthon is. A zeneovinak köszönhetjük, hogy a gyerekeim már korán a zene közelében voltak az óvodában. Itthon többféle hangszeren próbáltak játszani már pici koruktól kezdve, végül pedig kis segítséggel Matyi a zongoránál, Flóra pedig a csellónál kötött ki. Igyekszem gyerekeimnek átadni a zene szeretetét. Úgy nevelem őket, hogy bármit is játszanak azt élvezettel tegyék. A játszásukkal örömet szereznek másoknak, mosolyt csálnak az emberek szívébe. Ezek fontos értékek, amit egyik üzletben sem vásárolhatunk meg.

Amikor Flóra nagycsoportos volt a Halacska oviban, megszületett Bence. Néhány év elteltével ismét Halacska lehettünk. A nagyok szívesen jönnek velem Bencéért az oviba. Ilyenkor lesik a szemükkel, hogy találkoznak-e régi óvó nénikkel vagy dadus nénikkel, és csillogó szemmel ugranak a nyakukba, ölelik át őket.

Mikor felkerestek minket, hogy Flóra csellózná - e az óvodában az Adventi manuális délutánon, akkor nagyon megörült. Egyrészt azért mert készíthetett adventi díszeket, mint a régi szép időkben, másrészt azért, hogy testvéreinek, a többi gyerekeknek, az óvó néniknek és szülőknek előadhassa a Német táncot. Ezt a darabot cselló tanárjával, Belei Ferencsel gyakorolták. Az előadáson viszont velem szeretett volna csellózni. Nagy izgalommal vágtunk neki a mindennapi gyakorlásnak. Ez volt az első közös fellépésünk. Flóra nagy lámpalázzal küzdött a kamera és a fotós előtt, de ennek ellenére is ügyesen lejátszotta a darabot. Jó érzés fogott el engem is, mikor elfoglaltuk a helyünket. A gyerekek máris körül zsongtak minket. Volt, aki közel merészkedett és megpengette a húrokat, volt aki csak messzebről figyelt. És mikor csellózni kezdtem halkan a Boci, boci tarkát, elcsendesedett a gyerek - sereg, aztán a felismerés ült az arcukra, volt, aki csatlakozott és énekelte velem együtt.

Számunkra nagy öröm volt részt venni az ünnepségen. Köszönjük a meghívást.

Az Adventi időszakban különösen jól esik adni valamit egy másik személy részére, legyen ez segítség, jó szó, kis figyelmesség, mosoly vagy zene!

Papp Beáta

„Azért vagyunk a világon, hogyan valahol otthon legyünk benne”

(Nevelés nélküli munkanap az oviban)

Tamási Áron szállóigévé vált mondata sejlik föl bennem a Halacska Református Óvoda nevelés nélküli munkanapja kapcsán. Az óvoda dolgozói az ökumenizmus jegyében a kerület templomait látogatták meg, interjúkat készítve a lelkipásztorokkal, ott szolgálókkal.

Önismeretünk alakításában, önazonosságunk megőrzésében hangsúlyos szerepet kapnak e hajlékok. Évszázadokon át kísérték történelmünk alakulását. Veszély idején menedéket, vigaszt nyújtottak. Közösségteremtő, megőrző erejük felekezettől függetlenül hirdeti Isten dicsőségét. Hirdette évszázadokkal ezelőtt is, végigkísérve népünk megpróbáltatásait, nyelvünk fejlődését. Első szórványemlékünk is egyházi fogantatású. Az Isten szolgálóinak lakhelyéül emelt apátság alapítólevele tartalmazza első írott magyar nyelvű szavainkat. Első, fennmaradt magyar nyelvű versünk Krisztus Urunk szenvedéseit idézi. A reformáció terjedésével templomainkban Isten szavát immáron magyar nyelven hallgathatta mindenki. Ennek ismeretében váltak hangsúlyossá számomra Reményik Sándor szavai: „Úgy beszéljen ki-ki magyarul, / Mintha imádkozna, / Mintha aranyat, tömjént, myrrhát hozna!”

Hitünk, nyelvünk összekapcsol bennünket. Ezért a figyelmeztetés, intelem:

„ Kicsi fehér templomotokba / Most minden erők tömörülnek. / Kicsi fehér templom-padokba / A holtak is mellétek ülnek. / A nagyapáink, nagyanyáink, / Szemükbe biztatás vagy vád: / Ne hagyjátok a templomot, / A templomot s az iskolát! ” Így nevelhetjük, terelgethetjük

gyermekünket az óvodánkban, iskolában. Tanítsuk meg nyelvünkre, tanítsuk meg őket imádkozni! Megtehetjük, hiszen ”agyvelejük még beíratlan, fehér lap”.

Rajtunk, óvodákban, iskolákban dolgozókon (is) múlik, hogy mi kerül erre a lapra. Ezért tartom fontosnak, hogy betekintést nyerhettünk a kerület templomaiba. Egymást megismerve tudjuk gyerekeinket toleranciára, a másság elfogadására nevelni. Így lesz megtartó ereje a hallott szónak, igének, ezáltal érezhetik magukat otthon, igazodnak el az őket körülvevő világban.

Kiss Melinda